

Arrest

nr. 218 137 van 12 maart 2019
in de zaak X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 december 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2017 dient de verzoekende partij, in functie van haar zus met de Nederlandse nationaliteit, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als '*ander familielid*' zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 12 april 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De verzoekende partij dient op 9 mei 2018, in functie van dezelfde referentiepersoon en op basis van dezelfde rechtsgrond, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 6 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die de verzoekende partij op 14 november 2018 onder de vorm van een bijlage 20 ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.05.2018 werd ingediend door:

<i>Naam: [J.]</i>	<i>Voornamen: [M.L.]</i>
<i>Nationaliteit: Suriname</i>	<i>Geboortedatum: [1984]</i>
<i>Geboorteplaats: [...]</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister:[...]</i>
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]</i>	

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.05.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde [J.D.R.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst; ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 22.08.2016, 02.08.2016, 08.11.2016, 14.01.2017, 06.02.2017, 22.02.2017, 10.03.2017 en 16.05.2017*
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 08.08.2017*
- verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 17.10.2017*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 16.10.2017 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 12.04.2018

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende - geactualiseerde - documenten voorgelegd:

- document Verklaring omtrent historie' dd. 27.07.2018 (Ministerie van Binnenlandse Zaken, Centraal Bureau voor Burgerzaken, Afdeling Inspectie) op naam van de referentiepersoon; attesten dd. 09.07.2018 en 01.08.2018 (Bureau voor Burgerzaken) op naam van betrokkene met een historiek van zijn woonadressen in Suriname*
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 09.07.2018 en 10.09.2018*

Deze attesten zijn een loutere actualisatie van de attesten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 16.10.2017 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 12.04.2018. Ze hebben dezelfde inhoud; er kan dan ook dienstig verwezen worden naar de bespreking van deze documenten in de bijlage 20 dd. 12.04.2018.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende geactualiseerde documenten voorgelegd:

- verklaringen Inspectie der Direkte Belastingen dd. 28.09.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene in de jaren 2017 en 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten in Suriname: echter, uit het voorgelegde paspoort [...] op naam van betrokkene blijkt dat hij op 15.01.2017 Suriname uitreisde. Gezien hij in deze periode slechts 2 weken in Suriname verbleef, zijn deze attesten onvoldoende relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende als bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*
- 'verklaring omtrent afschrijving' dd. 19.07.2018 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze vanaf 23.06.1992 tot aan haar ambtshalve afschrijving op 20.12.2014 ingeschreven stond op het adres [...] – Paramaribo': dit attest bevestigt de inhoud van het reeds voorgelegde document 'verklaring omtrent historie' dd. 27.07.2018 op naam van de referentiepersoon*
- attesten dd. 08.08.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen steun ontving vanwege het OCMW te Laakdal*
- loonfiches: echter, uit de voorgelegde documenten blijkt niet van wie deze bestaansmiddelen zijn*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 14.07.2017 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 08.06.2012 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het Unierecht”.

Naast een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play – verstrekt zij de volgende toelichting bij haar middel:

“In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

[...]

Verzoeker is zoals boven aangehaald de broer van mevrouw [J.D.S.], die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, woonde verzoeker samen met zijn zus in Suriname.

In juli 2017 werd het gezin herenigd in België en op 14.07.2017 werd verzoeker gedomicilieerd op het adres van zijn zus.

In de tussentijd heeft referentiepersoon aan verzoeker geld verzonden omdat hij geen inkomsten had in Suriname.

Op 09.05.2018 vroeg verzoeker voor de tweede maal een gezinshereniging aan met zijn zus en dit op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande alsook uit het administratief dossier blijkt afdoende dat verzoeker een gezin heeft gevormd met de referentiepersoon, t.t.z. zijn zus, in het land van herkomst.

Omdat partijen een gezin vormden in Suriname is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/3, §2 bepaalt hieromtrent het volgende:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon sedert 08.06.2012 onafgebroken in België woont, en dat hierdoor geen sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomstvoorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Artikel 47/3, §2 noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt nochtans enige tijdsvoorwaarde. Dat de samenwoning in het land van herkomst dus dateert van 2012 doet helemaal niets ter zake. Verwerende partij creëert in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien!

Verzoeker en de referentiepersoon hebben wel degelijk samengewoond en een gezin gevormd in het land van herkomst en dit meer dan 20 jaar (STUK 3).

[...]

Verzoeker heeft daarnaast tevens aangetoond dat hij ten laste is geweest van zijn zus, de referentiepersoon.

Er werd immers in de periode van de feitelijke scheiding op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Verzoeker heeft eveneens genoegzaam naar recht aangetoond dat hij over geen inkomsten en over geen onroerende goederen beschikt.

In de bestreden beslissing haalt verwerende partij aan dat verzoeker niet zou aangetoond hebben dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst, alsook financieel ten laste was van de referentiepersoon. Niets is minder waar. Verzoeker toont wel degelijk aan dat hij vóór zijn inschrijving in België op 14.07.2017 onvermogen was in Suriname. Verzoeker brengt hiertoe nogmaals het nodige bewijsstuk bij daterend van 2016, en dus daterend van vóór zijn inschrijving in België (STUK 4).

Ook was hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste van de referentiepersoon en toonde hij dit genoegzaam aan op basis van overschrijvingen, die hij nogmaals toevoegt (STUK 5).

Dat deze overschrijvingen gebeurd zijn aan derde doet niets terzake en wordt alleszins niet als voorwaarde gesteld door artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, noch door enige andere bepaling. Bovendien is deze derde, [P.W.], de moeder van verzoeker (STUK 6). Deze overschrijvingen werden door de referentiepersoon gemakshalve gedaan aan de moeder omdat ze op hetzelfde adres woonden, maar waren wel degelijk bedoeld als financiële steun voor verzoeker.

[...]

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Verzoeker vormt, zoals blijkt uit het administratief dossier, een gezin met zijn zus. Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel het land te verlaten, waardoor ook zijn zus gedwongen zal worden om met hem terug te keren naar Suriname.

Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Zij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse zus dan wel ten laste was van deze laatste. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geduid dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in haar

herkomstland voor haar vertrek en evenmin dat zij op dat ogenblik in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon. Daarenboven stelt de verwerende partij dat niet blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen.

Concreet stelt de verwerende partij vast dat meerdere documenten die werden voorgelegd reeds voorlagen in het kader van de eerste aanvraag om gezinshereniging van 16 oktober 2017, of louter een geactualiseerde versie met dezelfde inhoud zijn van reeds voorgelegde documenten, waardoor kan worden verwezen naar de motivering hieromtrent in de weigeringsbeslissing van 12 april 2018. Wat betreft de verklaringen van de *'Inspektie der Direkte Belastingen'* van 28 september 2018 waaruit moet blijken dat de verzoekende partij in de jaren 2017 en 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten in Suriname, stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij in deze jaren maar twee weken in Suriname verbleef, waardoor deze bewijzen onvoldoende relevant zijn en niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van de verzoekende partij. Inzake de *'verklaring omtrent afschrijving'* van 19 juli 2018 op naam van de referentiepersoon wordt gesteld dat dit attest enkel een bevestiging is van de inhoud van een reeds eerder voorgelegd document. Inzake de voorgelegde loonfiches wordt gemotiveerd dat hieruit niet blijkt van wie de bestaansmiddelen zijn.

De verwerende partij merkt in haar beslissing nog op dat de referentiepersoon sinds 8 juni 2012 ononderbroken in België woont, terwijl de verzoekende partij pas sinds 14 juli 2017 staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België, waardoor van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaandelijk aan de aanvraag of van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn.

De verzoekende partij wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het kerngezin van haar zus, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden ingeroepen als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zus wordt betwist. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar zus en dit ondanks het precaire verblijf in België. Er is, zo vervolgt zij, verder geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.4. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.1.5. De verzoekende partij betoogt allereerst dat zij aan de hand van de voorgelegde stukken wel afdoende heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst een gezin vormde met haar zus. Zij stelt in Suriname te hebben samengewoond met haar zus en dit gedurende meer dan twintig jaar. Zij stelt dat het hierbij niet relevant is dat de samenwoning in het land van herkomst dateert van 2012. Zij stelt dat het gezin in juli 2017 werd herenigd in België. Zij betoogt dat artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet noch enige andere bepaling “*enige tijdsvoorwaarde*” stelt. Zij is van mening dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet waar zij een recente samenwoning in het herkomstland vereist.

De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan het feit dat zij, in het kader van haar eerste aanvraag in functie van haar zus met de Nederlandse nationaliteit, reeds stukken voorlegde waaruit de gegevens betreffende haar verblijfsadressen en deze van haar zus in Suriname blijken, en deze gegevens reeds het voorwerp van een beoordeling hebben uitgemaakt. Zo kan in de weigeringsbeslissing van 12 april 2018 reeds worden gelezen wat volgt:

“Verklaring omtrent Historie: Ministerie van Binnenlandse Zaken, Centraal Bureau voor Burgerzaken, Afdeling Inspectie dd. 12.10.2017 op naam van de referentiepersoon waaruit moet blijken dat zij tot aan haar ambtshalve afschrijving dd. 20 december 2014 in het bevolkingsregister van Paramaribo Latour op het adres [T.] stond ingeschreven vanaf 23.06.1992, Attest Bureau voor Burgerzaken dd. 11.10.2017 op naam van betrokkene waaruit moet blijken dat hij vanaf 23.06.1992 tot 1.06.2006 op hetzelfde adres als de referentiepersoon woonachtig was, met name de [T.]. Vanaf 01.06.2006 was hij woonachtig op het adres [F.]. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

De referentiepersoon is sedert 2012 in België gevestigd, komende Nederland, terwijl uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij op 16.01.2017 het Schengengrondgebied binnenreisde. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.”

De verzoekende partij betwist het motief niet dat de door haar in het kader van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde attesten van de administratieve overheden in Suriname van 9 en 27 juli 2018 en van 1 augustus 2018 over de historiek van woonadressen van haarzelf en de referentiepersoon in dit land, slechts een actualisatie zijn van documenten die reeds voorlagen in het kader van de eerste aanvraag om gezinshereniging en de inhoud dezelfde is. De verwerende partij kon in de bestreden beslissing dus in redelijkheid verwijzen naar de beoordeling die zij deze hieromtrent reeds doorvoerde in haar eerdere weigeringsbeslissing van 12 april 2018. De verzoekende partij betwist ook niet dat de door haar bijkomend voorgelegde ‘*verklaring omtrent afschrijving*’ van 19 juli 2018 in dit verband geen nieuwe feitelijke elementen naar voor brengt en ook dit stuk enkel de inhoud van de reeds eerder voorgelegde stukken bevestigt. De verwerende partij wijst er in de bestreden weigeringsbeslissing daarnaast nog op dat de referentiepersoon sinds 8 juni 2012 ononderbroken in België woont, terwijl de verzoekende partij pas sinds 14 juli 2017 staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België, waardoor van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaandelijk aan de aanvraag of van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn.

De verzoekende partij ging niet in beroep tegen de weigeringsbeslissing van 12 april 2018. Ook thans brengt de verzoekende partij geen argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de eerdere beoordeling in de weigeringsbeslissing van 12 april 2018, waarnaar in de thans bestreden weigeringsbeslissing wordt verwezen, samen genomen met de beoordeling in deze laatste beslissing.

De verzoekende partij houdt thans voor dat haar samenwoning met de referentiepersoon in het land van herkomst dateert van 2012. De door haarzelf voorgelegde stukken zeggen echter iets anders. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot 1 juni 2006 op hetzelfde adres in Suriname stonden ingeschreven, enerzijds, en dat de referentiepersoon op dit adres bleef ingeschreven tot haar afschrijving van ambtswege in 2014 en de verzoekende partij sinds 1 juni 2006 en dit tot op heden staat ingeschreven op een ander adres in Suriname, anderzijds. Er blijkt dus niet dat de verzoekende partij en de referentiepersoon nog op hetzelfde adres woonachtig waren in Suriname sinds 1 juni 2006, dit is ruim voor de komst van de referentiepersoon naar België.

De verzoekende partij geeft enkel aan dat het volgens haar volstaat dat zij gedurende haar eerste 20 levensjaren in Suriname heeft samengewoond met haar zus, opdat moet worden aangenomen dat zij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van haar zus. Zij stelt dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet waar een recente samenwoning in het herkomstland wordt vereist.

Dit betoog kan niet worden aanvaard. In dit verband wordt opnieuw verwezen naar de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van Unieburgers. Dit vereist dat het moet worden vergemakkelijkt dat zij zich in het gastland kunnen laten vergezellen door familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van hun gezin. In zijn arrest Rahman stelde het Hof van Justitie verder dat “[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan de verwerende partij in alle redelijkheid vereisen dat de verzoekende partij aannemelijk maakt op een recent tijdstip in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Nederlandse referentiepersoon, en zij niet kan volstaan met een verwijzing naar een samenwoning in Suriname die dateert van maar liefst zes jaar voordat de referentiepersoon in 2012 naar België is gekomen en van ruim tien jaar voor de komst van de verzoekende partij naar dit land. De verzoekende partij overtuigt niet dat de verwerende partij hiermee een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet. Zij geeft aan de voormelde bepaling enkel een invulling die in overeenstemming is met de doelstelling ervan.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.6. De verzoekende partij betoogt daarnaast dat zij duidelijke bewijzen heeft voorgelegd dat zij van in haar land van herkomst ten laste is van haar Nederlandse zus.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

De verzoekende partij maakte in dit verband verschillende bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde over, in de periode van augustus 2016 tot en met mei 2017, alsook een attest ‘Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem’ van 8 augustus 2017 en een verklaring van de Inspectie der Direkte Belastingen van 17 oktober 2017. De verwerende partij stelt vast dat deze documenten reeds voorlagen in het kader van de eerste aanvraag om gezinshereniging, en verwijst naar de motivering hieromtrent in de weigeringsbeslissing van 12 april 2018. Zij stelt verder vast dat de nieuwe attesten ‘Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem’ van 9 juli 2018 en 10 september 2018 een loutere actualisatie zijn van het reeds eerder voorgelegde stuk en de inhoud dezelfde is. Zij verwijst ook hier naar de motivering in de weigeringsbeslissing van 12 april 2018. De verzoekende partij maakte verder nog verklaringen over van de Inspectie der Direkte Belastingen van 28 september 2018 waaruit moet blijken dat de verzoekende partij in de jaren 2017 en 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten in Suriname. De verwerende partij stelt in dit verband vast dat de verzoekende partij op 15 januari 2017 Suriname heeft verlaten en zij daar in deze jaren dus slechts twee weken verbleef. In deze omstandigheden is zij van oordeel dat deze attesten onvoldoende relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag om gezinshereniging en deze onvoldoende aantonen dat zij in Suriname onvermogen is. De verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen is in haar herkomstland en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste is van de referentiepersoon.

De verzoekende partij stelt dat zij in het land van herkomst wel degelijk onvermogen was, én ten laste van de referentiepersoon. Zij betoogt dat zij, in de periode tussen de eerdere samenwoont met haar zus in Suriname en de gezinshereniging in België, afhankelijk was van haar zus in België. Zij wijst op de voorgelegde bewijzen dat zij in Suriname geen inkomsten of onroerende goederen heeft en op de voorgelegde geldstortingen van de referentiepersoon. Zij betoogt dat het feit dat het geld werd gestort aan een derde, met name de moeder van de verzoekende partij en haar zus, niet ter zake doet, en dit “alleszins niet als voorwaarde [wordt] gesteld door artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, noch door enige andere bepaling”. Zij stelt dat de overschrijvingen gemakshalve werden gedaan aan de moeder

"omdat ze op hetzelfde adres woonden", maar dat het geld wel degelijk was bedoeld als financiële steun aan haarzelf.

De verzoekende partij betwist het motief niet dat de door haar voorgelegde bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan haar moeder, in de periode van augustus 2016 tot en met mei 2017, alsook een attest 'Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem' van 8 augustus 2017 en een verklaring van de Inspectie der Direkte Belastingen van 17 oktober 2017, door haar reeds ter beoordeling aan het bestuur werden voorgelegd in het kader van haar eerste aanvraag tot gezinshereniging. Zij betwist evenmin dat de nieuwe attesten 'Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem' van 9 juli 2018 en 10 september 2018 een loutere actualisatie zijn van het reeds eerder voorgelegde stuk en deze dezelfde inhoud hebben.

Omtrent de gegevens zoals deze blijken uit de voormelde stukken oordeelde de verwerende partij in haar weigeringsbeslissing van 12 april 2018, waarnaar in de bestreden weigeringsbeslissing wordt verwezen, reeds als volgt:

"- Verzendbewijzen van geld (Western Union en Moneygram) vanwege de referentiepersoon aan een [P.W.] dd. 22.08.2016, 02.08.2016, 08.11.2016, 14.01.2017, 06.02.2017, 22.02.2017, 10.03.2017, 16.05.2017. Met deze voorgelegde geldstortingen wordt er niet bewezen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon. Immers, al deze geldtransfers hebben als begunstigde [P.W.], de moeder van betrokkene. Bijgevolg zijn deze stortingen gebeurd aan een "derde" in de zin dat deze niet aan betrokkene zelf zijn gebeurd en aldus niet blijkt dat deze financiële steun specifiek voor betrokkene was bedoeld om in zijn levensonderhoud te voorzien.

- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 08.08.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 17.10.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene in het jaar 2016 geen zuiver inkomen heeft genoten. Echter, het enkele gegeven dat betrokkene anno 2016 geen inkomen heeft genoten, betekent niet ipso facto dat hij afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in België in functie waarvan hij zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd. In casu, liggen er inderdaad geen bewijzen voor dat betrokkene financiële steun ondersteuning behoefde vanwege de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien."

De verwerende partij hield er dus rekening mee dat het geldstortingen betreft die door de referentiepersoon aan de moeder werden gedaan. Zij oordeelde dat, nu niet blijkt dat de financiële steun specifiek was bedoeld om in het levensonderhoud van de verzoekende partij te voorzien, deze voorgelegde stukken niet aantonen dat de verzoekende partij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet wel degelijk vereist dat, om als "ander familielid" van een burger van de Unie te worden beschouwd, het bewijs moet worden voorgelegd dat de aanvrager zelf van in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie, en het hiervoor nog niet volstaat dat bepaalde andere familieleden van hem ten laste zijn van deze burger van de Unie. Dit heeft ook tot gevolg dat een eventuele situatie van onvermogen in het herkomstland op zichzelf onvoldoende is om de gezinshereniging te kunnen genieten, indien niet terzelfdertijd aannemelijk wordt gemaakt dat de aanvrager dan specifiek is/was aangewezen op ondersteuning door de Unieburger.

De thans voorgelegde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan haar moeder in het herkomstland dateren van de periode van augustus 2016 tot en met mei 2017. De verzoekende partij was op dat ogenblik reeds meer dan 30 jaar oud en zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij op dat ogenblik nog ten laste was van haar moeder, of zelfs nog maar inwoonde bij haar moeder. Zij beperkt zich op dit punt tot een blote bewering, zonder hiervan een begin van bewijs naar voor te brengen. Er blijkt niet dat zij nog deel uitmaakte van het gezin van haar moeder. In deze omstandigheden kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar de verwerende partij oordeelde dat niet blijkt dat de geldstortingen specifiek waren bedoeld om in het levensonderhoud van de verzoekende partij te voorzien, en hieruit dus ook niet blijkt dat de verzoekende partij in deze periode ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij legt niet het minste begin van bewijs voor waaruit blijkt dat het geld dat werd gestort aan haar moeder wel degelijk werd gebruikt voor haar levensonderhoud.

De verzoekende partij geeft verder niet aan de beoordeling te betwisten die werd gemaakt met betrekking tot de verklaringen van de Inspectie der Direkte Belastingen van 28 september 2018 waaruit moet blijken dat de verzoekende partij in de jaren 2017 en 2018 geen zuiver inkomen heeft genoten in Suriname. Zij geeft niet aan te betwisten dat dit attest, nu zij in deze periode slechts twee weken in Suriname verbleef, onvoldoende relevant is in het kader van de huidige aanvraag om gezinshereniging en onvoldoende aantoont dat zij in Suriname onvermogen is.

De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.7. De verzoekende partij wijst nog op “het Unierecht”. Zij stelt dat zij een gezin vormt met haar zus en dat de bestreden beslissingen haar zus, als burger van de Unie, dwingen om samen met haar terug te keren naar Suriname. Hierdoor, zo betoogt zij, wordt het recht van haar zus om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese unie beknut. Dit betoog kan echter niet worden bijgetreden, nu niet blijkt dat de verzoekende partij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van haar Nederlandse zus dan wel ten laste is van deze laatste. De verzoekende partij haalt de motivering niet onderuit dat in de voorliggende omstandigheden geen sprake kan zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. In dit verband benadrukt de Raad dat de zus van de verzoekende partij meer dan tien jaar zonder haar heeft gewoond, waarvan bijna 5 jaar in België. Zij heeft gebruik kunnen maken van haar recht op vrij verkeer zonder dat zij daarbij werd tegengehouden door het feit dat de verzoekende partij haar op dat moment niet kon vergezellen. De verzoekende partij blijft bovendien ook volledig in gebreke de concrete bepaling van het Unierecht te duiden die zij precies geschonden acht.

2.1.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat enige bepaling van het Unierecht werd miskend.

2.1.9. In zoverre de verzoekende partij een theoretische toelichting verstrekt over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat zij deze beginselen ook daadwerkelijk geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom deze beginselen dan zouden zijn geschonden, is het middel onontvankelijk.

2.1.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook over het redelijkheidsbeginsel – stelt zij als volgt:

“In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

[...]

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

[...]

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, dit niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot)."

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, volstaat een verwijzing naar de bespreking in het eerste middel.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*', noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

2.2.3. De Raad onderzoekt dit middel in eerste instantie wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat "*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen meerderjarige broers en zussen, zoals in casu, moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar zus, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: "*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige*

gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie” “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”, door aan te tonen dat er sprake is van een “financiële afhankelijkheid” of “ernstige gezondheidsredenen” (“ten laste”) of dat de betrokkene behoort tot het “huishouden” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het “ander familielid” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt in casu een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij “reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar zus niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Zij kan in dit verband niet volstaan met een verwijzing naar een huidige samenwoning in België. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

2.2.4. De Raad stelt verder vast dat in de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, nog kan worden gelezen: “Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst

of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ingeroepen familieband in rekening heeft gebracht.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van de verzoekende partij ten opzichte van haar zus niet blijkt. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, merkt de Raad allereerst op dat in deze bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar Nederlandse zus een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar zus in België en deze laatste kan haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

2.2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.6. Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM

(HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing in casu strijdt met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

2.2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing het ingeroepen gezins- of familieleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze.

De verwerende partij stelt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder vast dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet.

In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat verder niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt andermaal niet.

2.2.9. De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar zij laat volledig na uiteen te zetten waarom zij van mening is dat deze bepalingen zijn geschonden. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een middel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling is geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk. Het middel is verder ook onontvankelijk in zoverre de verzoekende partij zich andermaal beperkt tot een theoretische toelichting over het redelijkheidsbeginsel, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat zij dit beginsel ook geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom dit beginsel dan is geschonden.

2.2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“1.

In artikel 10, 1e lid van de Richtlijn 2004/38 oftewel de Burgerschapsrichtlijn wordt bepaald:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. [...]”

Het begrip “afgifte” houdt volgens het Hof van Justitie in dat een beslissing moet worden genomen én moet worden ter kennis gebracht vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo). Dit geldt volgens het Hof ook wanneer er een weigeringsbeslissing wordt genomen.

2.

In casu werd de verblijfsaanvraag door verzoeker - als familielid van een burger van de Unie - ingediend op 09.05.2018.

Dat betekent dat er vóór 09.11.2018 niet enkel een beslissing diende te worden genomen door verwerende partij, maar ook dat deze beslissing - ongeacht of ze positief of negatief was - diende ter kennis worden gebracht van verzoeker.

De bestreden beslissing werd genomen op 06.11.2018, t.t.z. vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden, te rekenen vanaf 09.05.2018.

Evenwel werd de weigeringsbeslissing pas ter kennis gebracht aan verzoeker op 14.11.2018, en dus na het verstrijken van de termijn van zes maanden (STUK 2).

Hierdoor wordt bijgevolg artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn én de rechtspraak van het Hof van Justitie geschonden.”

2.3.2. Artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Deze bepaling werd in de Belgische rechtsorde omgezet in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt vervolgens:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C-

208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

In casu dient te worden verwezen naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C-246/17), waarin het Hof oordeelde als volgt:

“1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...], moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.

2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

Het Hof kwam tot deze laatste beoordeling op basis van de volgende overwegingen:

“45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C-161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, Dias, C - 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C - 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C - 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

52 In het hoofdgeding blijkt echter uit het bij het Hof ingediende dossier ten eerste dat verzoeker niet met succes kan stellen een „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” te zijn die „ten laste” is van de betrokken burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 en artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, zodat hij niet kan worden beschouwd als een „familielid” in de zin van die bepalingen (zie in die zin arrest van 8 november 2012, lida, C - 40/11, EU:C:2012:691, punt 54).

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, Iida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.”

Gelet op deze duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad niet anders dan besluiten dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving waar de nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat blijkt dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient te worden geoordeeld in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Hof van Justitie.

Nu niet blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger (zie bespreking vorige middelen), kan zij zich niet dienstig beroepen op de overschrijding van de beslissingstermijn om alsnog het verblijfsrecht af te dwingen.

In deze omstandigheden blijkt ook niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing haar niet binnen de gestelde termijn van zes maanden ter kennis is gebracht. Zij kan het verhoopte voordeel, met name de afgifte van de gevraagde verblijfskaart, in geen geval behalen op de enkele grond dat de beslissing haar niet binnen de gestelde termijn ter kennis is gebracht, zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS